

بررسی مقایسه ای اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و

شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس

زینب دل زنده نژاد، طهمورث آقاجانی هشتجین (نویسنده مسئول)، عماد یوسفی

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی مقایسه ای اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس انجام گرفت. طرح پژوهش نیمه تجربی از نوع پیش آزمون- پس آزمون با گروه کنترل است. جامعه آماری شامل کلیه بیماران مبتلا به مولتیپل اسکلروز شهرستان بندرعباس می باشد که تعداد آنها ۱۲۴ نفر می باشد، حجم نمونه براساس معیارهای ورودی به ۶۰ نفر تقلیل یافت و براساس جدول مورگان نمونه ای به تعداد ۴۵ نفر، که به طور هدفمند انتخاب شده و به سه گروه ۱۵ نفری به طور تصادفی تقسیم شدند و مورد ارزیابی قرار گرفتند. گروه آزمایش اول مداخله ذهن آگاهی و گروه آزمایش دوم مداخله تاب آوری به صورت گروهی دریافت کردند و گروه کنترل هیچ مداخله ای دریافت نکردند. برای جمع آوری داده ها از پرسشنامه های امیدواری اشنایدر و همکاران (۱۹۹۱) و شادکامی آرگایل و لو (۱۹۸۹) در دو مرحله پیش آزمون و پس آزمون استفاده شد. به منظور تجزیه و تحلیل داده ها از آزمون کواریانس چندمتغیری استفاده گردید. نتایج بررسی فرضیه های تحقیق از طریق آزمون تحلیل کواریانس چند متغیری نشان داد که بین اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس تفاوت وجود دارد ($P < 0.01$). همچنین شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس اثربخش بودند ($P < 0.01$). نتایج تحقیق نشان دهنده تاثیرات مداخلات مثبت نگر بر امیدواری و شادکامی بیماران مولتیپل اسکروزیس می باشد.

واژه های کلیدی: آموزش تاب آوری، آموزش ذهن آگاهی گروهی، امید، شادکامی، بیماران مولتیپل اسکلروزیس

مقدمه

بیماری مولتیپل اسکلروزیس^۱ (ام اس)، یکی از شایع ترین بیماری های مزمن (مغز، نخاع و عصب بینایی) است و اغلب پیش رونده سیستم عصبی مرکزی است (درو^۲، تیپت^۳، استارکی^۴ و ایسلر^۵، ۲۰۰۸)، که با از بین رفتن غلاف میلین در مناطقی از اعصاب مغزی به صورت تکه های کوچک (پلاک) مشخص می شود، و به طور نادر ممکن است اعصاب محیطی را نیز درگیر نماید، و منجر به بروز اختلال در انتقال پیام های عصبی و بروز علائم و عوارض مرتبط با آن گردد (یکتا مرام و نظم ده، ۱۳۸۸). علت این بیماری به طور دقیق ناشناخته است. بیماری ام اس یک اختلال خود ایمنی دستگاه عصبی، در همه سنین است (دنسون^۶، موس ماریس^۷، سیلبر^۸، گالا^۹ و چالدر^{۱۰}، ۲۰۱۰). در بالغین جوان، سنین ۲۰ تا ۴۰ سال شایع تر است. همچنین در زنان ۲ برابر مردان بروز می کند، و سومین علت ناتوانی در میان بزرگسالان است (ووثقی، ۲۰۱۰).

با توجه به شیوع بیماری در سنین جوانی، این بیماری می تواند با کاهش عملکرد فردی و اجتماعی و مشکلات عاطفی و روانی همراه باشد و با سیر بیماری و عدم کنترل مناسب آن نگرانی، اضطراب و افسردگی را دو چندان کند (آقایوسفی و همکاران، ۱۳۹۱)، آنچه در برخورد با چنین بیماری ضروری به نظر می رسد شادکامی و رفع مشکلات عاطفی است که بیماران با آن روبرو هستند (رشیدی، ۱۳۸۶). افراد مبتلا به ام اس، علاوه بر اینکه از مشکلات جسمانی رنج می برند، اغلب، از آسیب ها و اختلالات روانی نیز رنج می برند. عدم امید به زندگی و عدم اعتماد به نفس از جمله مشکلاتی هستند که افراد مبتلا به ام اس با آن دست و پنجه نرم می کنند و لذا به شدت بر کیفیت زندگی این افراد تأثیر می گذارند (غلامی و حیدری، ۱۳۹۳). با این اوصاف متغیرهای سازگار فراوانی در میان افراد مبتلا به ام اس وجود دارد. شناسایی عوامل محافظ مانند امیدواری که در مقابل اثرهای ناسازگار بیماری مؤثر است، می تواند نقش مهمی در مقابله با بحران ها و اهداف تحمیلی مرتبط با بیماری در زندگی فرد ایفا کند (گم و سنیدر^{۱۱}، ۲۰۰۹). امید عنصر اساسی زندگی و مظهری از چشم انداز ما از آینده است. وجود امید برای کسی که دچار بیماری است، می تواند انرژی لازم را برای ارتقای سلامت و افزایش بهزیستی فراهم کند؛ و همچنین عزت نفس و حس خوب بودن را در بیمار تقویت کند (مارگنت^{۱۲}، ۲۰۰۸).

¹ multiple sclerosis

² Drew

³ Tippett

⁴ Starkey

⁵ Isler

⁶ Dennison

⁷ Moss-Morris

⁸ Silber

⁹ Galea

¹⁰ Chalder

¹¹ Gum, Snyder

¹² Morgante

با توجه به مشکلات روانشناختی این بیماران و برای مؤثر و پایداری رفتارهای خود مراقبتی این بیماران نیاز به حمایت مداوم به خصوص نیروهای حمایتی آموزشی گسترده و درمانی دارند (بوثرود و فیشر^۱، ۲۰۱۰)، جوامع علمی مختلف برای افزایش توانایی و شادکامی این بیماران برنامه‌هایی در نظر گرفته شود. تاب آوری^۲ یکی از مداخله‌هایی است که می‌تواند ظرفیت افراد در مقابله، سازگاری و بهبودی از استرس و دشواری‌ها را فراهم کند. در هنگام مواجهه با دشواری‌های زندگی، افراد با تاب آوری پایین در معرض خطر ابتلا به افسردگی، استرس، اضطراب و مشکلات بین فردی هستند و ممکن است از رفتارهای مخاطره آمیز برای سلامتی استفاده کنند و همچنین از مشکلات جسمی رنج ببرند (بورتن، پاکنهام و بورن^۳، ۲۰۱۰). بیشتر پژوهش‌های اخیر نشان می‌دهند که افکار منفی نیز در این بیماران زیاد می‌باشد اما ماهیت هر چقدر هم منفی باشند، به خودی خود مشکل اصلی محسوب نمی‌شود، بلکه شیوه واکنش دهی به آنها از طریق فعال شدن یک حالت ذهنی مبتنی بر تشخیص تفاوت‌ها است که موجب تداوم و تشدید افکار منفی و افسردگی می‌شود که همه تلاش‌های ناموفق در کنترل نشخوارهای فکری در شکل‌گیری و تداوم اختلال، نقش تعیین کننده‌ای دارند. در تکنیک ذهن آگاهی از توانایی مددجو برای بازسازی شناختی استفاده می‌شود طریق توجه هدفمند، در اینجا و هم اکنون، و توجه عاری از قضاوت نسبت به آنها داشته باشند. در ذهن آگاهی به آنها آموخته می‌شود که به جای انکار و رود تجارب ناخوشایند، آن‌ها را همان طور که هستند بپذیرند و نسبت به خودشان و واکنش‌هایشان به تجارب ناخوشایند، آگاهی داشته باشند (کارن^۴، ۲۰۰۹). بیشاپ^۵ و همکاران (۲۰۰۹) اعتقاد دارند که ذهن آگاهی به افراد می‌آموزد که به جای اینکه بخواهند به زور افکار منفی خود را کنترل و یا سرکوب کنند، بپذیرند که افکار و احساسات وجود دارند (کی و پیدگان^۶، ۲۰۱۳). اما با توجه به اهمیت هیجان‌های ناکارآمدی و منفی و تنظیم آنها تاکنون این موضوع در میان بیماران مولتیپل اسکلروزیس شهر بندرعباس نگرفته است و انجام این پژوهش می‌تواند روند جدیدی در این زمینه ایجاد نماید، لذا با توجه به مطالب ذکر شده سؤال اصلی پژوهش حاضر حاکی از این است که بین اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس تفاوت وجود دارد؟

روش

مطالعه حاضر براساس طرح پژوهش و اهداف آن، یک مطالعه نیمه تجربی می‌باشد، به صورت طرح پیش آزمون - پس آزمون با گروه کنترل انجام شد. جامعه آماری شامل کلیه بیماران مبتلا به مولتیپل اسکلروز شهرستان بندرعباس می‌باشد (N=۱۲۴). حجم نمونه براساس معیارهای ورودی به ۶۰ نفر تقلیل یافت و

¹ Boothroyd, Fisher

² Resiliency

³ Burton, Pakenham, Brown

⁴ Crane

⁵ Bishab

⁶ Keye, Pidgeon

براساس جدول مورگان نمونه‌ای به تعداد ۴۵ نفر، که به طور هدفمند انتخاب شده و به سه گروه ۱۵ نفری به طور تصادفی تقسیم شدند و مورد ارزیابی قرار گرفتند. پس از انتخاب هدفمند آزمودنی‌ها و گماردن تصادفی آنها در سه گروه آزمایش و کنترل، پیش‌آزمون در هر سه گروه، انجام گرفت. در هماهنگی با بیماران در جلسه اول مداخله پرسشنامه مورد نظر پژوهش اجرا شد، سپس مکان مناسبی برای آموزش فراهم شد و گروه‌های آزمایش مداخله‌های مرتبط را دریافت کردند و گروه کنترل هیچ مداخله‌ای دریافت نشد. در نهایت هر سه در پس‌آزمون نسبت به متغیرهای مورد بررسی ارزیابی شدند، روند جلسات در هر دو گروه آزمایش به شرح زیر توضیح داده شد:

شیوه اجرای آموزش تاب‌آوری:

برنامه آموزش مؤلفه‌های تاب‌آوری از ۸ جلسه رسمی تشکیل شده که این برنامه برگرفته از برنامه هندرسون و میلستین^۱، کروتز^۲ و انستیتوی پژوهش^۳ است، که در سال ۱۹۹۷ جهت ایجاد مدارس امن در ایالات متحده آمریکا به اجرا درآمد (حسین زادگان و هاشمیان، ۱۳۹۴). فرآیند جلسات:

جلسه اول: آشنایی / قسمت دوم: خودآگاهی (برقراری ارتباط با مخاطبان و آشنا کردن آن‌ها با تاب‌آوری و قوانین شرکت در کارگاه و آگاهی نسبت به توانمندی‌های خود)

جلسه دوم: عنوان: ارزشمندی (درک روشنی از عزت نفس به دست بیاورند. علل و عوامل مؤثر در تقویت عزت نفس را شناسایی کنند. به اهمیت و تأثیر عزت نفس در زندگی پی ببرند. ضعف‌های خود را شناسایی نموده و یک مورد از آن را برطرف کنند. در تقویت عزت نفس به دیگران یاری رسانند).

جلسه سوم: عنوان: ارتباط مؤثر و پیوند جویی (ارتقای توانایی افراد در برقراری ارتباط و برقراری روابط اجتماعی و دوست‌یابی).

جلسه چهارم: عنوان: آینده‌نگری (تعیین هدف و چگونگی دستیابی به آن).

جلسه پنجم: خودکارآمدی و تصمیم‌گیری (معیارهای صحیح یک تصمیم خوب را بیان کنند. اهمیت و ارزش یک تصمیم درست در زندگی را توضیح دهند. عواقب و نتایج تصمیمات را پیش‌بینی کنند).

جلسه ششم: حل مسئله (مراحل حل یک مسئله را به طور ساده توضیح دهند. یاد بگیرند تا در مورد یک مسئله تفکر کنند. بتوانند مشکلات خود را حل کنند و برای آن‌ها راه حل ارائه دهند. برای حل مشکلات خود به نوعی خودکارآمدی دست یابند).

جلسه هفتم: مسئولیت‌پذیری (تعریف ساده‌ای از مسئولیت‌پذیری ارائه دهند. مسئولیت کوچکی را در خوابگاه یا خانواده عهده دار شوند. خصوصیات یک فرد مسئولیت‌پذیر را به آسانی بیان کنند).

جلسه هشتم: کنترل هیجانات (مفهوم خشم، اضطراب و استرس را به صورت ساده بیان کنند).

¹ Henderson & Milstein

² Krovetz

³ The search Institute

دوره ۳، شماره ۷، پاییز ۱۳۹۸

نشانه‌های خشم و اضطراب و استرس را بیان کنند. علل و پیامدهای خشم و اضطراب و استرس را بیان کنند).

شیوه اجرای آموزش ذهن آگاهی

بر این منظور از الگوی ذهن آگاهی ولز (۲۰۰۶) استفاده شد که به صورت هشت جلسه یک ساعته اجرا می‌گردد:

جلسه اول: خوش آمدگویی، بحث راجع به مکان برگزاری، تعداد جلسات، طول دوره و مدت زمان هر جلسه، مطرح کردن قوانین و مقررات گروه و آشنایی اعضای گروه با هم.

جلسه دوم: آموزش فن کنترل توجه و تمرین آن

جلسه سوم: آموزش و تمرین فن هدایت فرانشاختی، آموزش و تمرین، ارائه تکلیف خانگی

جلسه چهارم: آموزش و تمرین فن تداعی آزاد، ارائه تکلیف خانگی

جلسه پنجم: آموزش و تمرین فن تجویز ذهن سرگردان

جلسه ششم: آموزش و تمرین فن حلقه کلامی، آموزش و تمرین فن کودک متمرکز

جلسه هفتم: آموزش و تمرین روش تصویرسازی ابرها، آموزش و تمرین روش تمثیل ایستگاه قطار

جلسه هشتم: دریافت بازخورد از جلسه قبل، مرور تکلیف خانگی، پاسخگویی به سؤال‌ها و اشکال‌ها.

در این پژوهش جهت جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه‌هایی به شرح زیر استفاده می‌شود:

الف. پرسشنامه امیدواری: این پرسشنامه توسط اشنایدر^۱ و همکاران (۱۹۹۱) برای سنجش امیدواری ساخته شد، دارای ۱۲ عبارت است و به صورت خودسنجی اجرا می‌شود. از این عبارات، ۴ عبارت برای سنجش تفکر عاملی، ۴ عبارت برای سنجش تفکر راهبردی، ۴ عبارت انحرافی است. بنابراین این پرسشنامه دو زیرمقیاس عامل و راهبرد را اندازه‌گیری می‌کند. متوسط ضریب روایی و پایایی این ابزار برابر ۰/۹۱ گزارش شده است. همسانی درونی کل آزمون ۰/۷۴ تا ۰/۸۴ است و پایایی آزمون - بازآزمون ۰/۸۰ و در دوره‌های بیشتر از ۸ تا ۱۰ هفته، از این میزان نیز بالاتر است (امیرغلامی و حیدری، ۱۳۹۳). این پرسشنامه در طیف لیکرت از بسیار مخالف (نمره ۱) تا بسیار موافق (نمره ۵) نمره گذاری می‌شود. میلر روایی این پرسشنامه را مطلوب گزارش کرده و پایایی آن را طبق آلفای کرونباخ بالای ۰/۸۰ و پایایی آن را با دو روش آلفای کرونباخ و تنصیف ۰/۹۰ و ۰/۸۹ گزارش کرد. در ایران نیز اعتبار و پایایی این مقیاس توسط عبدی و اسدی لاری (۲۰۱۱) مورد تأیید قرار گرفته است. پایایی پرسشنامه مذکور در تحقیق حاضر از طریق ضریب آلفای کرونباخ محاسبه و برابر با ۰/۸۰ بود.

^۱ Shnyder

ب. پرسشنامه شادکامی: فهرست ۲۹ گزاره‌ای شادکامی آکسفورد اولین بار توسط آرگیل و لو^۱ (۱۹۸۹)، ساخته شده و به صورت (همیشه، ۳؛ گاهی اوقات، ۲؛ به ندرت، ۱ و هرگز، ۰) نمره گذاری می‌شود. نمرات پایین ۲۲ (شادی کم)، نمرات ۲۲ تا ۴۴ (شادی متوسط)، نمرات ۴۴ تا ۶۸ (شادی بالا) و نمرات ۶۸ تا ۸۷ (شادی بسیار بالا) است. دارای ۵ زیر مقیاس می‌باشد که عبارتند از: رضایت از زندگی^۲ (سوالات ۱-۶)، حرمت خود^۳ (سوالات ۷-۱۲)، بهزیستی فاعلی^۴ (کارآمدی) (سوالات ۱۳-۱۸)، رضایت خاطر^۵ (سوالات ۱۹-۲۴)، و خلق مثبت^۶ (سوالات ۲۵-۲۹). همبستگی فهرست شادکامی آکسفورد با مقیاس عاطفه برادبورن، رضایت از زندگی آرگیل و فهرست افسردگی بک به ترتیب برابر با ۰/۳۲، ۰/۵۷ و ۰/۵۲- بوده است که نشان از اعتبار مطلوب مقیاس می‌باشد. پایایی آزمون با روش بازآزمایی پس از هفت هفته ۰/۷۸ بدست آمد. هم چنین ضریب آلفای کرونباخ برای کل مقیاس برابر با ۰/۹۱ بوده است (علی پور و آگاه هریس، ۱۳۸۶). پایایی پرسشنامه مذکور در تحقیق حاضر از طریق ضریب آلفای کرونباخ محاسبه و برابر با ۰/۸۸ بود. به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از آمار توصیفی و استنباطی (کواریانس چند متغیری) با استفاده از نرم افزار SPSS نسخه ۲۳ استفاده شد.

یافته ها

در این بخش ابتدا به توصیف متغیرهای جمعیت شناختی و متغیرهای پژوهش پرداخته می‌شود. تحلیل داده‌های توصیفی نشان داد که از ۱۵ نفر اعضای گروه تاب آوری ۹ نفر (۶۰ درصد) زن و ۸ نفر (۴۰ درصد) مرد بودند. بعلاوه از ۱۵ نفر گروه ذهن آگاهی نیز ۸ نفر (۵۳/۴ درصد) زن و ۷ نفر (۴۶/۶ درصد) مرد بودند. همچنین از ۱۵ نفر گروه کنترل نیز ۷ نفر (۴۶/۶ درصد) زن و ۸ نفر (۵۳/۴ درصد) مرد بودند. در گروه تاب آوری، ۴ نفر (۲۶/۷ درصد) سنی بین ۲۰-۳۰ سالگی و ۱۱ نفر (۷۳/۷ درصد) بالاتر از ۳۰ سال داشتند. در گروه ذهن آگاهی نیز ۶ نفر (۴۰ درصد) سنی بین ۲۰-۳۰ سال و ۹ نفر (۶۰ درصد) بالاتر از ۳۰ سال داشتند. در گروه کنترل نیز ۵ نفر (۳۳/۳ درصد) سنی بین ۲۰-۳۰ سال و ۱۰ نفر (۶۶/۷ درصد) بالاتر از ۳۰ سال داشتند.

جدول ۱- وضعیت متغیرهای توصیفی مشارکت کنندگان بر حسب گروه

گروه						متغیر	
کنترل		ذهن آگاهی		تاب آوری			
تعداد درصد	تعداد درصد	تعداد درصد	تعداد درصد	تعداد درصد	تعداد درصد	زن	جنسیت
۴۶/۶	۷	۵۳/۴	۸	۰/۶۰	۹		

¹ Argyle

² life satisfaction

³ Self-esteem

⁴ Subjective well-being

⁵ Satisfaction

⁶ Positive mood

دوره ۳، شماره ۷، پاییز ۱۳۹۸

۵۳/۴	۸	۴۶/۶	۷	۰/۴۰	۶	مرد	
۳۳/۳	۵	۰/۴۰	۶	۲۶/۷	۴	۳۰-۲۰	سن

متغیر	شاخص	تاب آوری		ذهن آگاهی		کنترل	
		انحراف استاندارد	میانگین	انحراف استاندارد	میانگین	انحراف استاندارد	میانگین
امیدواری	پیش آزمون	۱/۴۲	۱۱/۸۵	۱/۴۴	۱۲/۵۳	۱/۸۲	۱۲/۱۳
	پس آزمون	۱/۷۸	۲۸/۴۶	۱/۰۷	۲۳/۳۳	۱/۹۰	۱۱/۹۰
شادکامی	پیش آزمون	۱۹/۹۵	۷۲/۲	۲۲/۴۲	۷۱/۶	۱۶/۱۴	۷۰/۰۵
	پس آزمون	۱۷/۹۱	۷۹/۳۳	۱۳/۴۲	۸۰/۰۶	۱۴/۲۳	۷۱/۱۳
		۱۱	۳۰<	۰/۶۰	۹	۶۶/۷	۱۰

با توجه به جدول 2 متغیرهای مورد مطالعه (امید و شادکامی) برحسب گروه (تاب آوری، ذهن آگاهی و کنترل) و اندازه گیری (پیش آزمون و پس آزمون) از نظر میانگین، انحراف معیار نشان داده شده است.

جدول 2- توزیع فراوانی متغیرهای تحقیق برحسب گروه و اندازه گیری

قبل از تحلیل داده‌های مربوط به فرضیه‌ها، برای اطمینان از این که داده‌های این پژوهش مفروضه‌های زیربنایی تحلیل کواریانس تک متغیری را برآورد می‌کنند، به بررسی آن‌ها پرداخته شد. بدین منظور چهار مفروضه‌ی این تحلیل شامل نرمال بودن چند متغیری و همگنی ماتریس‌های واریانس- کواریانس مورد بررسی قرار گرفتند و مشخص شد که آماره کلموگراف- اسمیرنوف نشان داد، که برای متغیرهای تحقیق برحسب اندازه گیری در سه گروه توزیع بهنجار برخوردار می‌باشند و این پیش فرض رعایت شده است ($p > 0.05$). همچنین مقدار محاسبه شده آماره آزمون، درجه آزادی‌ها و سطح معنی‌داری را نشان می‌دهد. مقادیر حاصل نشان می‌دهند که مفروضه همگنی واریانس خطای متغیر وابسته برای کلیه متغیرها برحسب گروه‌ها رعایت شده است ($p > 0.05$).

نتایج آزمون تجزیه و تحلیل کواریانس چندمتغیری در جدول 5 ارائه شده است. همان طور که نتایج نشان می‌دهد بین میانگین نمرات پس آزمون امیدواری بعد از حذف اثر پیش آزمون، برحسب گروه (تاب آوری و ذهن آگاهی) تفاوت معنی‌داری وجود دارد ($F(1, 27) = 9.8, P < 0.01, \eta^2 = 0.266$). همچنین بین میانگین نمرات پس آزمون شادکامی بعد از حذف اثر پیش آزمون، برحسب گروه (تاب آوری و ذهن آگاهی) تفاوت معنی‌داری وجود دارد ($F(1, 27) = 4.83, P < 0.01, \eta^2 = 0.152$). لذا گروه بندی معنادار می‌باشد. پس این فرضیه که «بین اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس تفاوت وجود دارد»، تأیید می‌شود.

دوره ۳، شماره ۷، پاییز ۱۳۹۸

جدول ۲- نتایج تجزیه و تحلیل کوواریانس جهت مقایسه امید و شادکامی برحسب گروه (تاب آوری و ذهن آگاهی)

متغیرها	منابع تغییرات	مجموع مجذورات	درجه آزادی	میانگین مجذورات	F	سطح معنی داری	η^2p
امیدواری	پیش آزمون	۲۴۶/۹۸	۱	۲۴۶/۹۸	۰/۴۹	۰/۴۸۹	۰/۰۱۸
	گروه	۴۹۲۴/۷۵	۱	۴۹۲۴/۷۵	۹/۸۰۸	**۰/۰۰۴	۰/۲۶۶
	خطا	۱۳۵۵۷/۲۸	۲۷	۵۰۲/۱۲			
	کل	۱۱۳۱۹۲۶	۳۰				
شادکامی	پیش آزمون	۲۴۰۱/۰۹	۱	۲۴۰۱/۰۹	۱۴/۲۵	**۰/۰۰۱	۰/۳۴۵
	گروه	۸۱۴/۸۶	۱	۸۱۴/۸۶	۴/۸۳	**۰/۰۰۳	۰/۱۵۲
	خطا	۴۵۴۹/۱۷	۲۸	۱۶۸/۴۸			
	کل	۱۸۶۴۵۶	۳۰				

**Sig. $p < 0/01$ & * $p < 0/05$

بحث و نتیجه گیری

بررسی نشان داد بین میانگین نمرات پس آزمون امیدواری بعد از حذف اثر پیش آزمون، برحسب گروه (تاب آوری و ذهن آگاهی) تفاوت معنی داری وجود دارد ($F(1, 27) = 9/8, P < 0/01, \eta^2 = 0/266$). همچنین بین میانگین نمرات پس آزمون شادکامی بعد از حذف اثر پیش آزمون، برحسب گروه (تاب آوری و ذهن آگاهی) تفاوت معنی داری وجود دارد ($F(1, 27) = 4/83, P < 0/01, \eta^2 = 0/152$). لذا گروه بندی معنادار می باشد. پس این فرضیه که «بین اثربخشی دو شیوه درمانی تاب آوری و ذهن آگاهی گروهی بر ارتقاء امید و شادکامی بیماران مولتیپل اسکلروزیس تفاوت وجود دارد»، تأیید می شود. لذا این یافته با نتایج تحقیقات قبلی از جمله سهرابی و جعفری روشن (۱۳۹۶)، اورکی و سامی (۱۳۹۵)، فیضه، دباغی و گودرزی (۱۳۹۵)، هنرمندزاده و سجادیان (۱۳۹۵)، عابدینی و همکاران (۱۳۹۶)، مؤمنی و همکاران (۱۳۹۴)، ارگنه، زارعی، گلی و قاسمی (۱۳۹۳)، امیرغلامی و حیدری (۱۳۹۳)، معصومیان، شعیری، شمس و مؤمن زاده (۱۳۹۲)، نریمانی، آریاپوران، ابوالقاسمی و احدی (۱۳۹۰) همخوانی دارد.

در تبیین این یافته می توان کرد که مدیریت هیجانات منفی در بیماران ام اس دارای اهمیت می باشد، چرا که تنظیم شناختی هیجان از طریق مداخلاتی مانند تاب آوری و ذهن آگاهی سبب می گردد که بیماران از فرایندهای بیرونی و درونی درگیر در راه اندازی، ادامه دادن و تنظیم رخدادهای، تنش ها و بیان احساسات استفاده کنند و تنظیم شناختی هیجان به فرایندهای درونی که در جهت تنظیم هیجانات در گیر هستند مثل فرایندهای شناختی هیجان و تاثیرات بیرونی مانند والدین مربوط می گردد. تفکر درباره برنامه هایی که برای مداخله در اتفاقات طرح ریزی می شود، یا تفکر روی طرحی که موقعیتها را تغییر می دهد. این راهبرد

لزوماً یک راهبرد مقابله شناختی مثبت است. این راهبرد مقابله شناختی متمرکز بر عمل است یعنی صرفاً شناختی نیست بلکه همراه با عمل می‌گردد و رفتاری حقیقی به دنبال دارد. معنای مثبت بخشیدن به وقایع و اتفاقات دوران رشد و فکر کردن به اینکه این اتفاقات می‌توانند فرد را قوی‌تر کنند و یا جستجوی جنبه‌های مثبت یک اتفاق؛ این راهبرد نیز با امیدواری و شادکامی رابطه مثبت دارند.

منابع

- ارگنه، حامد؛ زارعی، ابوالفضل؛ گلی، رحیم و قاسمی، محمد (۱۳۹۳). اثربخشی آموزش تاب‌آوری با تاکید بر پیشگیری زودرس در برابر رفتارهای پرخطر در دانش‌آموزان مقطع دبیرستان، دومین کنفرانس ملی روانشناسی و علوم رفتاری، تهران، موسسه اطلاع‌رسانی نارکیش
- آقایوسفی، علیرضا؛ شقاقی، فرهد؛ دهستانی، مهدی و برقی ایرانی، زیبا (۱۳۹۱). ارتباط کیفیت زندگی و سرمایه روانشناختی با ادراک بیماری در میان بیماران ام‌اس، فصلنامه روانشناسی سلامت، شماره ۱، ص ۶-۱۲.
- امیرغلامی، الهام و حیدری، علیرضا (۱۳۹۳). بررسی میزان امید در بیماران ام‌اس شهر اهواز بر اساس متغیر جنس و میزان تحصیلات. کنفرانس آسیب‌شناسی، ریشه‌یابی و ترمیم در روانشناسی، شیراز، شرکت پندار اندیش رهپو.
- اورکی، محمد و سامی، پوران (۱۳۹۵). بررسی اثربخشی آموزش شناخت درمانی مبتنی بر ذهن آگاهی یکپارچه بر میزان ادراک بیماری و شدت بیماری در مبتلایان به ام‌اس، شناخت اجتماعی، دوره ۵، شماره ۱۰، ص ۱۰۵-۱۱۷.
- حسین چاری، مسعود و فداکار، مهدی (۱۳۸۷). بررسی تأثیر دانشگاه بر مهارت‌های ارتباطی بر اساس مقایسه‌ی دانش‌آموزان و دانشجویان. دانش‌سور رفتار، سال دوازدهم- شماره ۱۵، صص ۲۱-۳۱.
- رشیدی، فرنگیس (۱۳۸۶). بررسی رابطه باورهای غیرمنطقی و کمروبی با سلامت روان دانش‌آموزان دختر پایه سوم دوره دبیرستانی شهر تهران، پایان‌نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه آزاد واحد رودهن
- سهرابی، فرامرز و جعفری روشن، فریبا (۱۳۹۶). بررسی اثربخشی روان‌درمانی گروهی مثبت‌نگر بر تاب‌آوری، شادکامی و سلامت عمومی زنان دارای همسر وابسته به مواد، پژوهش‌نامه روانشناسی مثبت، دوره ۲، شماره ۱، ص ۳۱-۴۶.
- عابدینی، الهه؛ قنبری، بهرام‌علی و طلبیان، جعفر (۱۳۹۶). اثربخشی گروه درمانی مبتنی بر رویکرد امید بر امید و افسردگی زنان مبتلا به بیماری ام‌اس، دوره ۸، شماره ۲، ص ۱-۱۱.
- علی‌پور، احمد و آگاه‌هریس، مژگان (۱۳۸۶). اعتبار و روایی فهرست شادکامی، آکسفورد در ایرانی‌ها. فصلنامه روانشناسان ایرانی، سال سوم، شماره ۱۲، ص ۲۹۸-۲۸۷.
- فیضه، عبدالملک؛ دباغی، پرویز و گودرزی، ناصر (۱۳۹۵). بررسی اثر بخشی کاهش استرس مبتنی بر ذهن آگاهی بر کاهش اضطراب، استرس و افسردگی و افزایش سطح بهزیستی روان‌شناختی کارکنان نظامی، روانشناسی نظامی، دوره ۸، شماره ۳، ص ۳۱-۳۹.
- گلی، زهرا؛ جهانگیر، پانته آ (۱۳۹۱). بررسی رابطه خودکارآمدی، شادکامی بر سلامت روان دختران مقطع پیش‌دانشگاهی شهر ساری. پایان‌نامه کارشناسی ارشد. دانشگاه علوم پزشکی مازندران.

دوره ۳، شماره ۷، پاییز ۱۳۹۸

معصومیان، سمیرا؛ شعیری، محمدرضا؛ شمس، جمال و مؤمن زاده، سیروس (۱۳۹۲). بررسی تأثیر درمان کاهش استرس مبتنی بر ذهن آگاهی بر خودکارآمدی زنان مبتلا به کمردرد مزمن، پژوهش در پزشکی، دوره ۳۷، شماره ۳، ص ۱۵۸-۱۶۳.

مؤمنی، خدامراد؛ جلیلی، زهرا؛ محسنی، رجاء؛ کرمی، جهانگیر؛ سعیدی، مژگان و احمدی، سید مجتبی (۱۳۹۴). بررسی اثربخشی تاب آوری بر کاهش علائم اضطراب نوجوانان مبتلا به بیماری قلبی. مجله تحقیقات بالینی در علوم پیراپزشکی، سال چهارم، شماره دوم، ص ۱۲۳-۱۳۵.

نریمانی، محمد؛ آریاپوران، سعید؛ ابوالقاسمی، عباس و احدی، بتول (۱۳۹۰). بررسی اثربخشی ذهن آگاهی و تنظیم هیجان بر سلامت روان جانبازان شیمیایی. مجله روان شناسی بالینی، سال دوم، شماره ۴، ص ۶۱-۷۶. هنرمندزاده، ریحانه و سجادیان، ایلناز (۱۳۹۵). بررسی اثربخشی مداخله مثبت نگر گروهی بر بهزیستی روان شناختی، تاب آوری و شادکامی دختران نوجوان بی سرپرست تحت حمایت بهزیستی استان اصفهان، پژوهش نامه روانشناسی مثبت، دوره ۲، شماره ۲، ص ۳۵-۵۰.

یکتا مرام، سیدعلی محمد و نظم ده، کاظم (۱۳۸۸). توانبخشی به هنگام در افراد با بیماری مولتیپل اسکلروز. به سفارش معاونت امور توانبخشی سازمان بهزیستی کشور.

Argyle, M. (2003). Psychology and religion: An introduction. London: Routledge.

Boothroyd RI, Fisher EB. Peers for Progress: Promoting peer support for health around the world. Family Practice an international journal. 2010; 27: i62-i68

Burton NW, Pakenham KI, Brown WJ. Feasibility and effectiveness of psychosocial resilience training: A pilot study of the READY program. Psychol Health Med 2010;15(3):266-77.

Crane R. Mindfulness-Based Cognitive Therapy. London: Rutledge; 2009.

Dennison L, Moss-Morris R, Silber E, Galea I, Chalder T. (2010). Cognitive and behavioural correlates of different domains of psychological adjustment in early-stage multiple sclerosis, Original Research Article Journal of Psychosomatic Research, Volume 69, Issue 4, P 353-361.

Drew M, Tippett LJ, Starkey NJ, Isler RB. (2008). Executive dysfunction and cognitive impairment in a large community-based sample with Multiple Sclerosis from New Zealand: A descriptive study Original Research Article Archives of Clinical Neuropsychology, 23(1), 1-19.

Gum A, Snyder CR. Coping with terminal illness: The role of hopeful thinking. Journal of palliative medicine. 2009;5(6):883-94.

Keye M, Pidgeon AM. An Investigation of the Relationship between Resilience, Mindfulness, and Academic Self-Efficacy. Open Journal of Social Sciences 2013; 1(6):1-4.

Morgante L. Hope in multiple sclerosis: a nursing perspective. International Journal of MS Care. 2000; 2(2): 9-15.

Nolen-Hoeksema, S., McBride, A., & Larson, J. (1997). Rumination and psychological distress among bereaved partners. Journal of Personality and Social Psychology, 72, 855-862.

Vosoughi R. (2010). Freedman MS. Therapy of MS. J Neurol neurosurg; 112, 365-85.

Comparative study of the effectiveness of two methods of resilience and group consciousness on the promotion of hope and happiness in multiple sclerosis patients

Zeinab Del Zendeh Nejad, Tahmoures Aghajani Hashtjin, Emad Yousefi

Abstract

The present study was conducted with the aim of comparing the effectiveness of two methods of resilience and group consciousness on the promotion of hope and happiness in multiple sclerosis patients. Semi-experimental design was a pretest-posttest with control group. The population of the study consisted of all statistical population including all patients with multiple sclerosis in Bandar Abbas city. The number of them was 124. The sample size was reduced to 60 according to input criteria and based on the Morgan table, a sample of 45 people was targeted. They were selected and divided into three groups of 15 people randomly divided and evaluated. The first experimental group received mindfulness intervention and the second group received a rescue intervention group and the control group received no intervention. To collect the data, Schneider et al. (1991) Hope Questionnaires (1991) and Haggai Argyle and Lev (1989) were used in two stages of pre-test and post-test. In order to analyze the data, multivariate covariance test was used. The results of research hypothesis analysis by multivariate analysis of covariance showed that there is a significant difference between the effectiveness of resilience therapy and group consciousness on the promotion of hope and happiness in patients with multiple sclerosis ($P < 0.01$). Resilience and group consciousness therapy were also effective in promoting the hope and happiness of multiple sclerosis patients ($P < 0.01$). The results of the study indicate the effects of positive interventions on hope and happiness of multiple sclerosis patients.

Keywords: Resiliency Education, Group A Mindfulness Training, Hope, Happiness, Multiple Sclerosis Patients